

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Lexana Transport s.r.o.**, IČO: 02575990
se sídlem Bělehradská 23, Praha 2
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
se sídlem Opatovická 4, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č.j. 20/2019-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný k odvolání žalobkyně částečně změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2018, č.j. MHMP 317898/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně jako dopravce shledána vinnou z přestupku:

Shodu s prvopisem povrzuje V. P.

- (i.) podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování přepravy dne 27. 10. 2017 od 10:30 do 10:44 hod., na trase ul. Budějovická 3, Praha 4 – ul. Rytířská 10, Praha 1, vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, SPZ: X, bylo viditelně a čitelně označeno střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně,
 - (ii.) podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování přepravy dne 27. 10. 2017 od 10:30 do 10:44 hod., na trase ul. Budějovická 3, Praha 4 – ul. Rytířská 10, Praha 1, vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, SPZ: X, bylo viditelně a čitelně označeno jménem a příjmením dopravce umístěným na vozidle,
 - (iii.) podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování přepravy dne 27. 10. 2017 od 10:30 do 10:44 hod., na trase ul. Budějovická 3, Praha 4 – ul. Rytířská 10, Praha 1, vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, SPZ: X, byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie,
 - (iv.) podle § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při provozování taxislužby bylo vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, SPZ: X dne 27. 10. 2017, v čase 10:30, v místě kontroly ul. Rytířská 10, Praha 1, bylo vozidlo taxislužby vybaveno aktuálním výpisem z evidence vozidel taxislužby,
 - (v.) podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování přepravy dne 27. 10. 2017 od 10:30 do 10:44 hod., na trase ul. Budějovická 3, Praha 4 – ul. Rytířská 10, Praha 1, vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, SPZ: X, vybaveno měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna (dále jen „taxametr“),
 - (vi.) podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) bod 2 zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování přepravy dne 27. 10. od 10:30 do 10:44 hod., na trase ul. Budějovická 3, Praha 4 – ul. Rytířská 10, Praha 1, včetně činností s tím souvisejících, bylo vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, SPZ: X, vybaveno knihou taxamtru.
3. Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni za naplnění skutkové podstaty shora uvedených přestupků podle § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pokutu ve výši 150 000 Kč.
4. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že zrušil část výroku A) o tom, že žalobkyně porušila ustanovení § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě tím, že dne 27. 10. 2017, v čase 10:30, v místě kontroly ul. Rytířská 10, Praha 1

nezajistila, aby při provozování taxislužby bylo vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, SPZ: X vybaveno aktuálním výpisem z evidence vozidel taxislužby, čímž se dopustila přestupku podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. m) zákona o silniční dopravě, stejně jako část výroku A) o tom, že žalobkyně porušila ustanovení § 21 odst. 3 písm. d) bod 2 zákona o silniční dopravě tím, že dne 27. 10. 2017, v čase 10:30, v místě kontroly ul. Rytířská 10, Praha 1 nezajistila, aby při provozování taxislužby bylo vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, SPZ: X vybaveno knihou taxamtru, čímž se dopustila přestupku podle ustanovení § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě a v těchto částech řízení zastavil. Dále změnil část výroku A) tak, že slova „v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě“ nahradil slovy „v rozporu s § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě“ a část výroku B) tak, že slova „ve výši 150 000 Kč, slovy: jednostopadesátisíkorunčeských“ nahradil slovy „ve výši 83 000 Kč, slovy: osmdesátitřisíkorunčeských“. Ve zbývající části pak žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejdříve zrekapituloval předchozí průběh řízení a jemu předcházející kontroly a shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Konstatoval, že žalobkyně v odvolání namítaná usnesení Vrchního soudu, v nichž Vrchní soud vyslovil, že přeprava skrze aplikaci Uber není „klasickou“ taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní službu v oblasti dopravy, která není upravena zákonnými předpisy, je nutno považovat za překonaná rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č.j. 9 As 291/2016 – 136, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že ačkoliv v ČR neexistuje právní předpis, jenž by explicitně upravoval provozování přepravy prostřednictvím aplikace Uber, charakter těchto přeprav odpovídá poskytování přepravy formou taxislužby, tudíž je, s ohledem na aktuální právní rámec, nutno řídit se při provozování této činnosti platnými zákony, v tomto případě zákonem o silniční dopravě, jenž, mimo jiné, upravuje podmínky provozování taxislužby. Řidiči a dopravci poskytující přepravy prostřednictvím aplikace Uber, jsou tak povinni se tímto předpisem řídit. Obdobně se vyjádřil také Ústavní soud v nález ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, kterým zrušil usnesení Vrchního soudu ze dne 27. 9. 2017, č.j. 7 Cmo 185/2017 – 507.
6. K ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě žalovaný konstatoval, že dopravci a zákazníkovi je umožněno dojednat si podmínky přepravy, pokud k tomu dojde v časovém odstupu od přepravy, je však stanovena písemná forma a povinné náležitosti. V případě jejího uzavření se nepoužije § 21 odst. 3 písm. c) a f) zákona o silniční dopravě. Pokud dopravce hodlá poskytovat dopravu výhradně tímto způsobem, je mu na základě prohlášení umožněno nevybavit své vozidlo taxametrem a nahlásit tuto skutečnost při zapsání vozidla do evidence vozidel taxislužby dle § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě. V případě, že dopravce nedodrží zákonem stanovenou podmínku provozovat daným vozidlem taxislužbu výhradně na základě předem uzavřených písemných smluv obsahující vymezené náležitosti, nejsou dány předpoklady pro postup podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě a vozidlo musí být označeno a vybaveno jako vozidlo „klasické“ taxislužby, neboť povinnost označit a vybavit vozidlo taxislužby je obecnou povinností, která nemusí být splněna pouze v případě, že jsou splněny všechny předpoklady pro využití výjimky. Z výše uvedeného podle žalovaného vyplývá nezbytnost zajištění povinného označení vozidla, jímž je poskytována přeprava, střešní svítilnou a jménem a příjmením dopravce, jestliže přeprava není poskytována na základě předem uzavřené písemné smlouvy, kdy je cestujícím znám poskytovatel taxislužby, datum a trasa přepravy, cena za přepravu nebo způsob jejího určení a současně dopravci jako

provozovateli taxislužby jsou na základě předem uzavřené písemné smlouvy známy tyto údaje včetně údajů o cestujících. Z § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě současně plyne povinnost zajistit v předem určený den vybavení vozidla, kterým budou přepravy realizovány, smlouvami nebo jejich kopiemi.

7. Dopravce nemůže nárokovat uplatnění výjimky stanovené § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, pokud smlouva neobsahuje povinné náležitosti nebo smlouva nebyla vůbec uzavřena. V tom případě je na dopravce nahlíženo jako na provozovatele „klasické“ taxislužby s veškerými požadavky, a to i přestože bylo vozidlo žalobkyně zapsané v evidenci vozidel taxislužby jako vozidlo bez taxametru. Výjimka podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě z povinností provozovatelů „klasické“ taxislužby byla zamýšlena především pro situace, u nichž nezávisí cena na ujeté vzdálenosti a jedná se o přepravu domluvenou předem. Aplikace Uber služba UberBLACK však nabízí přepravy účtované podle vzdálenosti, obvyčejnými vozy, v daném případě vyšší třídy Škoda Superb. Cestujícímu není známa cena jízdného, ale pouze odhadované rozpětí ceny za přepravu, jak dopravce uvádí i v odvolání, dále mu není známa druhá smluvní strana, tj. dopravce, jenž bude požadavek na přepravu plnit, a po nastoupení do vozidla může být změněno cestujícím cílové místo, než bylo zadáno v poptávce. Lze konstatovat, že aplikace Uber, jejímž prostřednictvím je zprostředkována přeprava, nenaplnuje podmínky a požadavky na režim přepravy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, jestliže nejsou smluvním stranám známy údaje taxativně vymezené zákonem o silniční dopravě a současně i identifikační údaje smluvních stran, přičemž tato smlouva nebo její kopie musí být při přepravě ve vozidle. Pokud nejsou obsahové a formální náležitosti smlouvy naplněny, nejsou splněny podmínky pro uplatnění výjimky a vozidlo musí být označeno a vybaveno všemi předepsanými náležitostmi, tedy i taxametrem, a označeno střešní svítlnou a obchodním jménem dopravce. Podmínka zařazení vozidla do evidence taxislužby, označení vozidla svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI a uvedení obchodního jména dopravce, nepůsobí jen vůči cestujícímu, ale i vůči správním orgánům, které provádějí dozor, a samozřejmě i vůči konkurenci.
8. K námitce stran stanovení výše ceny přepravy žalovaný konstatoval, že se jedná o námitku nad rámec předmětu řízení a konstatoval, že soukromoprávní smlouvou nelze přenést odpovědnost stanovenou právními předpisy na jiný subjekt. Následně uvedl, že ve výroku zpřesnil porušení povinnosti dle § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě, jejímž nedodržením se žalobkyně dopustila přestupku dle § 35 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Nepřesným označením vznikla vada řízení, jež by měla vliv na zákonnost, neboť bod 1 předmětného ustanovení se týká veřejné linkové dopravy. Žalovaný shledal vadným vyhodnocení výpisu z evidence vozidel taxislužby, provedené správním orgánem I. stupně, neboť předmětné vozidlo bylo ke dni kontroly do předmětné evidence zapsáno jako vozidlo bez taxametru a taxametrem vybaveno nebylo. Předložený výpis tedy obsahoval aktuální údaje. Žalobkyně se pak nedopustila ani porušení § 21 odst. 3 písm. d) bod 2 zákona o silniční dopravě, tedy povinnosti vybavení vozidla taxislužby knihou taxametru, neboť nebyla splněna primární povinnost vybavení vozidla taxametrem. Proto žalovaný zrušil část výroku týkající se uvedeného porušení a řízení v této části zastavil.
9. Při úvahách o výši sankce žalovaný uvedl, že je nezbytné posuzovat, zda výše pokuty odpovídá skutkovým okolnostem daného případu, které spočívají především v předvídatelnosti sankce ukládané za určité jednání v příslušném časovém období. V tomto ohledu žalovaný vyhověl v části námitce dopravce a provedl moderaci pokuty tak, aby

výše pokuty odpovídala výši pokut ukládaným za obdobné skutky spáchané v Praze v obdobném období, přičemž přistoupil k uložení pokuty v necelé pětině zákonné sazby s tím, že předpokládal, že uložená pokuta v nyní projednávaném případě bude citelným zásahem do hospodaření žalobkyně, avšak nikoliv, že se jedná o částku, která by pro ni mohla mít likvidační následky. V případě uložení pokuty za čtyři přestupky ve výši 83 000 Kč z maximální částky 525 000 Kč při aplikaci vyšší sazby podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nelze dle žalovaného bez dalšího předpokládat, že by tato pokuta měla být nepřiměřená nebo nepředpokládaná, neboť správním úřadem jsou běžně ukládány pokuty v obdobné výši za srovnatelná porušení povinností při provozování taxislužby v Praze. Současně se žalovaný domníval, že výše uložené pokuty bude mít dostatečný represivní a preventivní účinek při zajištění podmínky nelikvidačního charakteru pokuty. Pokud by pokuta byla uložena ve výši, která citelně do majetkové sféry žalobkyně nezasáhne, ztratila by svou motivační funkci do budoucna. Konstatoval, že pokutu ve výši nedosahující trojnásobku průměrné hrubé mzdy v ČR neshledal jako nepřiměřenou.

II. Obsah žaloby

10. V **prvním žalobním bodě** žalobkyně namítala nesprávné posouzení věci. Rozporovala správnost právního posouzení skutků, kterých se měla dopustit. Správní orgány na posuzovaný případ nahlížely nesprávně jako na výkon „klasické“ taxislužby, ačkoliv žalobkyně má vozidlo evidované dopravním úřadem jako vozidlo bez taxametru. Žalobkyně se nemohla dopustit vytýkaných přestupků, neboť tak by tomu mohlo být pouze tehdy, pokud by měla vozidlo evidováno dopravním úřadem jako vozidlo taxislužby s taxametrem. Svou žalobní obranu stavěla na námitce, že se nemohla dopustit porušení zákonných ustanovení upravujících „klasickou“ taxislužbu, protože vykonávala pouze přepravu na základě předchozí smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a nemůže jí být tedy uložena sankce za porušení povinnosti, která se na jednání žalobkyně nevztahuje.
11. Dále poukázala na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017 č. j. 7 Cmo 185/2017 - 507 a ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017 - 168, z nichž explicitně vyplývá, že přeprava skrze aplikaci Uber, není „klasickou“ taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní službu v oblasti dopravy. Je zřejmé, že nemohlo dojít k porušení předpisů v klasické taxislužbě, a jednání žalobkyně je tak nutné posoudit jako přepravu na základě předchozí smlouvy, resp. smluvní přepravu ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Žalobkyně posléze v souvislosti s popisem některých parametrů poskytované služby popsala důvody, které ji k tomuto závěru vedly. Poukazovala přitom mj. rovněž na možnost uzavření smlouvy ve prospěch třetího ve smyslu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“).
12. Ve **druhém žalobním bodě** žalobkyně namítala, že správní orgány vycházely z předpokladu, že protokol o kontrole je nadán presumpcí správnosti. Ten je však pouhým pokladem pro správní orgán k úvaze, zda zahájí či nezahájí přestupkové řízení. Nelze jej považovat za pravdivý bez provedení dokazování. Pokud správní orgán I. stupně rezignoval na výslech kontrolující osoby, zatížil tím předmětné řízení nezákonností.
13. Ve **třetím žalobním bodě** žalobkyně namítala porušení zásady ne bis in idem, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek.

14. Za přestupky vyplývající z porušení povinností dle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), vycházející ze stejného skutkového základu, byla žalobkyni rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 2. 2018, č. j. MHMP 315597/2018 uložena sankce ve výši 50 000 Kč. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí, jímž byla trestána na základě stejného skutkového základu, za dvojí potrestání, neboť porušení zákona o silniční dopravě mělo být spácháno stejným skutkem žalobkyně. Byla tedy porušena elementární zásada trestního práva (právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin), která je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
15. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Danou zásadu je přitom i ve světle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu třeba nepochybně vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech.
16. Obdobné závěry plynou také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Ustanovení čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (identical facts, mêmes faits). Úmluva zapovídá stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném, či v podstatných rysech totožném skutku. Pojem „totožnost skutku“ je tak třeba vyložit nejen ve smyslu trestněprávním dovozovaném v České republice, ale také a především s ohledem na pojem vykládaný ESLP, který je poněkud odlišný, a to s ohledem na mezinárodně-právní povinnosti vyplývající z Úmluvy.
17. Okolnost záležející v tom, že některé přestupky vycházející z jednoho skutku řeší různé správní orgány, je zcela irelevantní, protože taková vnitrostátní úprava nemůže narušit ochranu občanů poskytovaných jim Úmluvou, která je ve vnitrostátním právu aplikovatelná a použitelná nad zákonem. V posuzované věci nadto nelze dovozovat, že by správní orgány ukládající tresty za porušení zákona o cenách a zákona o silniční dopravě za jeden skutek neměly možnost zjistit, že probíhají různá řízení o jednom skutku.
18. Žalobkyni tak byla za jeden skutek uložena pokuta ve výši 133 000 Kč, přičemž taková výše sankce je již pro žalobkyni likvidační.
19. Ve **třetím žalobním bodě** žalobkyně namítala nezákonnost uložené sankce, resp. brojila proti výši uložené pokuty. S poukazem na zásadu materiální rovnosti namítla, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, o jaké skutkově shodné jiné případy se při jeho úvaze vedoucí ke snížení pokuty jednalo. Jeho rozhodnutí a stanovení výše pokuty je tak postaveno na libovůli správního orgánu, je nezdůvodněné a nepřezkoumatelné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, co vedlo žalovaného ke stanovení výše pokuty v částce 83 000 Kč.
20. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, jestliže se odmítl vyjádřit k odvolacím námitkám ohledně přiměřenosti sankce, navíc za situace, kdy žalobkyni byla dříve označeným rozhodnutím uložena sankce ve výši 50 000 Kč za porušení zákona o cenách, kdy jednání mělo vyplývat ze stejného skutkového základu. Žalobkyně je tedy postihována za jeden skutek sankcemi ve výši 83 000 Kč a ve výši 50 000 Kč a správní orgán ani v jednom z rozhodnutí nezohlednil jejich vzájemnou korelaci,

ačkoliv se jedná o sbíhající se přestupky. Správní orgány zcela opomíjí, že žalobkyně je za jediné jednání fakticky trestána sankcí ve výši 133 000 Kč.

21. Žalobkyně dále konstatovala, že žalovaný nemůže argumentovat při stanovení výše pokuty tím, *„že dlouho před spácháním přestupků byla medializována stanoviska dopravního úřadu a známa rozhodnutí dopravního úřadu o tom, že provozování taxislužby pomocí aplikace Uber, není důvodem pro nedodržování zákona o silniční dopravě“*, a to proto, že žalobkyně měla vozidlo evidované dopravním úřadem jako vozidlo bez taxametru, a měla tak v úmyslu dodržovat zákonná ustanovení vyplývající zejména ze zákona o silniční dopravě.
22. Zpochybnila rovněž, že by vytýkané přestupky mířily na ochranu spotřebitelů, resp. k ochraně veřejného zájmu na řádném výběru daní. Akcentovala, že doklady o provedené jízdě byly při kontrole poskytnuty a také byly vystaveny daňové doklady; nemůže být proto řeč ani o omezení práv spotřebitelů.
23. Odkazy správních orgánů obou stupňů na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty jsou nepřiléhavé. Uvedla, že *„nelze paušalizovat a uvádět, že v nějaké kauze Nejvyšší správní soud dovodil, že výše sankce 50.000 Kč by nemohla ovlivnit osobní či majetkové poměry dopravce v taxislužbě, či při odkazu na jiný rozsudek či rozsudky Nejvyššího správního soudu, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokuta ve výši 70.000 Kč, resp. 100.000 Kč nemůže mít likvidační povahu“*. Žalovaným uváděná rozhodnutí se vůbec netýkala skutku žalobkyni vytýkaného, a není tak možné paušalizovat úvahy o výši pokut jen z toho, že se jedná případně o přestupky v oblasti taxislužby. Ze stejného důvodu nejsou relevantní ani žalovaným zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011 - 68, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66, ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014 - 41).
24. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 žalobkyně uvedla, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nepřistupovali k osobě žalobkyně ve smyslu kritérií uvedených v tomto usnesení. Nejvyšší správní soud totiž v tomto usnesení uvedl, že správní orgány – i v případě, že účastník odmítne doložit své majetkové poměry – mají postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud dle § 68 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), což správní orgány neučinily. Žalobkyně zakládá do veřejného rejstříku účetní závěrky, které mohly správní orgány využít, to však neučinily. Žalovaný měl v rámci posouzení finančních a majetkových poměrů přihlédnout k tomu, že veškerý lidský substrát žalobkyně tvoří p. M., který je jediným společníkem i jednatelem a zároveň byl řidičem při předmětné jízdě. Skutečnost, že jediným adresátem finančního postihu bude právě p. M., nevzaly správní orgány vůbec v potaz. Z uvedeného důvodu byl také relevantní odkaz žalobkyně na průměrný hrubý měsíční výdělek v daném podnikatelském segmentu, který byl dle sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí pro rok 2017 22 040 Kč. Irelevantní je pak úvaha o možnosti splátkování.
25. Závěrem žalobkyně namítala, že správní orgány zatížily řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení a tím porušily právo žalobkyně na spravedlivý proces. Napadené rozhodnutí bylo vydáno až po 16 měsících od spáchání přestupku, správní řád přitom pro vydání rozhodnutí stanovuje lhůtu 30, resp. 60 dnů. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2742/2009 a ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013 a uvedla, že došlo k naplnění předpokladů pro nutnost

úvahy o aplikaci zásad pro ukládání trestů s ohledem na délku trestního řízení *sensu lato*. Žalovaný však tuto rovinu opomenul.

26. Žalobkyně také uplatnila návrh na moderaci výše uložené sankce.

III. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. K **prvnímu žalobnímu bodu** uvedl, že není pochyb, že přeprava se uskutečnila v režimu taxislužby. Podstatou sporu je, jakou povahu má evidence vozidla taxislužby, resp. jaké jsou požadavky, aby taxislužba mohla být provozována vozidlem bez taxametru. Pokud dopravce při evidenci prohlásí, že bude přepravu poskytovat výhradně na základě předchozích písemných smluv, nemusí vozidlo taxametrem vybavit. Tuto výjimku však nemůže využít, bude-li následně poskytovat přepravu bez předchozí písemné smlouvy. Následně zopakoval tvrzení o vývoji judikatury ve věcech týkajících se aplikace Uber, přičemž zejména znovu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č.j. 9 As 291/2016 – 136. Ze žaloby i z námitek proti kontrolnímu protokolu plyne, že si žalobkyně byla vědoma svých povinností s ohledem na provozovanou činnost, pročez žalovaný označil argument žalobkyně, že se řídila rozhodnutími soudů, za účelový. Konstatoval, že žalobkyně nemůže nárokovat uplatnění výjimky dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, pokud smlouva neobsahuje povinné náležitosti nebo pokud předchozí písemná smlouva nebyla uzavřena. V takovém případě je na žalobkyni nahlíženo jako na provozovatele taxislužby. Následně žalovaný poukázal na novelu zákona o silniční dopravě provedenou zákonem č. 102/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů a související zákony, stejně jako na důvodovou zprávu k této novele. Touto novelou došlo dle žalovaného ke sjednocení podmínek pro provozování taxislužby a vnitrostátní příležitostné osobní silniční dopravy. Poté žalovaný popsal průběh přepravy při kontrole. Přeprava byla uskutečněna jako veřejná operativní přeprava s cenou stanovenou vzdáleností, která nebyla změřena taxametrem. Následně popsal objednávku přepravy přes aplikaci Uber a uvedl, že kontrolujícímu bylo sděleno pouze křestní jméno řidiče, na základě čehož nelze identifikovat dopravce. Totožnost dopravce se kontrolující osoba dozvěděla až po přepravě z faktury. Absenci údaje o ceně pak potvrdila i žalobkyně, když uvedla, že cestující byli informováni o rozpětí maximální ceny. Cena přepravy byla určena součtem základní sazby, sazby za ujetou vzdálenost a sazby za dobu. Ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě však uvádí, že ve smlouvě musí být stanovena cena, případně způsob jejího stanovení, jinak chybí podstatná náležitost a smlouva nebyla řádně uzavřena. Není přitom relevantní údajná existence smlouvy v datovém úložišti, pokud obě strany nemají přístupný dokument naplňující požadavky předmětného ustanovení. Nad rámec výše uvedeného žalovaný konstatoval, že skutečnost, jakým způsobem jsou realizovány převody plateb mezi společnostmi Uber a žalobkyní, není v daném případě relevantní, neboť za předmětnou přepravu bylo cestujícímu účtováno jménem žalobkyně jízdné ve výši 272,54 Kč a cestující tuto částku za přepravu zaplatili. Přestože je žalobkyní účelově poukazováno na skutečnost, že dopravce nemá žádnou možnost cenu jízdného ovlivnit, nelze obchodní smlouvou mezi dvěma subjekty přenést odpovědnost stanovenou právními předpisy na jiný subjekt.
28. K **druhému žalobnímu bodu**, konkrétně k tvrzení ohledně pravdivosti protokolu o kontrole žalovaný uvedl, že se jedná o důkazní prostředek, který je v rámci zásady volného hodnocení důkazů posuzován vzhledem k jiným důkazům a tvrzením. Žalobkyni byl kontrolní protokol doručen a z její strany byly podány námitky proti kontrolnímu

zjištění, které však směřovaly toliko proti právní kvalifikaci jejího jednání. Vzhledem k nejednotné judikatuře lze připustit, že kontrolní protokol není nadán presumpcí správnosti, pro posouzení věci je to však nepodstatné, neboť se nejednalo o jediný podklad pro vydání rozhodnutí. Zohledněny byly i další podklady, např. faktura se stvrzenkou Uber, fotodokumentace atd., přičemž ani po jejich zohlednění nebyl prokázán opak skutečností zachycených v kontrolním protokolu. Ohledně námitky týkající se neprovedení výsledku kontrolující osoby žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č.j. 10 As 25/2014 – 48, podle něhož není nutné provést výslech, pokud správní orgán ze spisu zjistí veškeré podklady prokazující stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně v rámci správního řízení žádné důkazy nenavrhla. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se základními zásadami správního řízení a skutkový stav byl řádně prokázán.

29. K **třetímu žalobnímu bodu** žalovaný konstatoval, že žalobkyně tím, že provozovala taxislužbu vozidlem, které nebylo jako vozidlo taxislužby označeno a vybaveno, porušila zákon o silniční dopravě. Nezávisle na tom požadovala za provedenou přepravu zaplatit vyšší cenu, než byla maximální možná, čímž porušila zákon o cenách. Nejedná se však o stejné skutky a tudíž není uplatnění zásady ne bis in idem na místě. Žalobkyně totiž dvěma skutky porušila dva okruhy zákonem chráněných zájmů.
30. Ke **čtvrtému žalobnímu bodu** žalovaný konstatoval, že žalobkyně skutečnost, že jí hrozí uložení pokuty ve výši 50 000 Kč dle zákona o cenách, uvedla poprvé až v odvolání, k němuž přiložila nepravomocné rozhodnutí ze dne 27. 2. 2018, č.j. MHMP 315597/2018, jímž jí byla uložena pokuta za překročení maximální výše jízdného. Neuvedla však, zda toto rozhodnutí již nabylo právní moci. Avšak i v případě, že by tomu tak bylo, neshledal žalovaný, že by pokuty uložené v souhrnné výši 133 000 Kč měly mít na žalobkyni likvidační dopad. Žalovaný má za prokázané porušení povinností žalobkyně dle § 9 odst. 2 písm. a) bod 2, § 21 odst. 3 písm. c) a § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě a souhlasil také s provedeným hodnocením závažnosti přestupků. Vzhledem k tomu, že žalovaný část prvostupňového rozhodnutí zrušil, musel přistoupit k určení výše pokuty za uvedená porušení zákona. Konstatoval, že sankce uložená ve výši 83 000 Kč odpovídá výši pokut podle skutkových okolností daného případu v období 4. čtvrtletí roku 2017. Následně zopakoval důvody pro zrušení části prvostupňového rozhodnutí a uvedl, že závažnost jednání žalobkyně byla hodnocena jako vysoká, neboť motivací k protiprávnímu jednání byla zjevně snaha používat aplikaci populární především mezi turisty k provozování taxislužby za nízkého rizika kontroly. Žalobkyně porušila informační povinnost vůči cestujícím a narušila podnikatelské prostředí.
31. Žalovanému je známo, že v případech dopravců poskytujících přepravu skrze aplikaci Uber na konci roku 2017, byly v závislosti na skutkových okolnostech ukládány pokuty v rozmezí 70 000 – 150 000 Kč. Výše pokuty uložená žalobkyni tak nevybočovala z běžné rozhodovací praxe, která je právnímu zástupci žalobkyně známa. Výše ukládaných pokut mění v čase, neboť je rozdíl, zda byly skutky spáchány v období, kdy byla aplikace Uber novým fenoménem, nebo v době, kdy je již známo, že její činnost není regulována zákonem o silniční dopravě, ale na dopravce a řidiče dopadají povinnosti vyplývající z právní regulace taxislužby. Jako přílohu vyjádření žalovaný zaslal rozhodnutí ze dne 27. 2. 2019, č.j. 7/2019-190-TAXI/3, č.j. 2/2019-190-TAXI/3 a č.j. 11/2019-190-TAXI/3. Při moderaci výše pokuty přihlédl k povaze a závažnosti jednání a k dalším kritériím. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č.j. 6 As 266/2014 –

41 uvedl, že v daném případě neshledal Nejvyšší správní soud pro fyzickou osobu podnikající obecně pokutu ve výši 100 000 Kč za jednání spáchané 27. 9. 2006 při provozu taxislužby jako likvidační. Průměrná hrubá měsíční mzda činila v roce 2006 19 000 Kč.

32. Tvzení žalobkyně, že zakládá účetní závěrky do veřejného rejstříku, negoval žalovaný s tím, že účetní závěrka za rok 2016 byla založena až v prosinci 2017 a účetní závěrky z předešlých a následných účetních období založeny nebyly. Z účetní závěrky za rok 2016 přitom žalovaný zjistil, že za jednatele jako zaměstnance nebyly odváděny platby zdravotního ani sociálního pojištění a byly vykázány nulové mzdové náklady. Lze předpokládat, že p. M. čerpá finanční prostředky z jiné činnosti, než z činnosti žalobkyně. Celkový obrázek o finanční situaci žalobkyně by si bylo možno učinit při zveřejnění všech účetních závěrek na základě kontinuálně plněné povinnosti, což na základě toliko jedné učinit nelze. Ze sledu událostí je zřejmá účelovost jednání žalobkyně, která povinnosti zveřejnit účetní závěrku dostala jen v případě, kdy správní orgán I. stupně odkázal na následující řízení o přestupku. Konstatoval také, že údaj o průměrném hrubém měsíčním výdělku v segmentu řidičů osobních a malých dodávkových automobilů a taxikářů v roce 2017 není relevantní, neboť z účetní závěrky žalobkyně za rok 2016 je zřejmé, že žalobkyně nikoho nezaměstnávala a za nikoho neodváděla zdravotní a sociální pojištění. Lze tedy předpokládat, že jednatel žalobkyně není na jejích tržbách a zisku závislý jako na jediném zdroji obživy. Pokuta ve výši 83 000 Kč odpovídá obvyklé rozhodovací praxi správního orgánu I. stupně v relevantním období a nebyla shledána likvidační. Současně bude sankce pro žalobkyně znamenat negativní následek jejího protiprávního jednání, aby bylo dosaženo represivního i výchovného účinku nejen u žalobkyně, ale také preventivního účinku u provozovatelů taxislužby.
33. Dále žalovaný konstatoval, že správním orgánem I. stupně byla sankce uložena dle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný a k ostatním bylo přihlíženo jako k přitěžujícím okolnostem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na možnost uložení pokuty ve vyšší sazbě dle § 41 odst. 2 přestupkového zákona., kdy horní hranice vyšší sazby je 525 000 Kč, avšak neměnil princip uložení pokuty, protože by takový postup mohl být hodnocen v neprospěch žalobkyně, ač došlo k faktickému snížení uložené sankce. Žalovaný se uvedenou problematikou zabýval k námitce žalobkyně o uložení vyšší pokuty oproti výši pokut, které správní orgán I. stupně ukládal za totožné přestupky před snížením horní hranice sazby pokut z 500 000 Kč na 350 000 Kč. Neztotožnil se s tvrzením žalobkyně o nutnosti pečlivého zhodnocení postupu dle předmětného ustanovení. Přestupkový zákon zavedl asperační zásadou možnost ukládat vyšší sankce za spáchání více přestupků, čímž zvýšil společenskou nebezpečnost takového jednání. Na to zákonodárce u zákona o silniční dopravě reagoval tím, že novelou č. 304/2017 Sb., snížil horní hranice sazeb za přestupky tak, aby v případě projednání více přestupků zůstaly přibližně ve stejné výši. V této souvislosti poukázal na důvodovou zprávu k uvedené novele a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č.j. 7 As 264/2018 – 36.
34. Stran námitek týkajících se povinnosti posuzovat přestupkové jednání individuálně a nerespektování zásad ukládání trestů u skutkově obdobných případů žalovaný nerozporoval, že se jím uváděné rozsudky netýkaly skutku vytýkaného žalobkyni. Jednalo se však o skutky, které byly spáchány při provozu taxislužby, tedy v rámci skutkově shodného jednání a týkaly se především posouzení likvidačního vlivu pokuty. Při rozhodování o sankci uložené ve správním řízení je přihlíženo nejen k obdobným případům, ale také k obecným zásadám správního řízení a k dalším zákonným hlediskům.

K osobním poměrům se dle přestupkového zákona přihlíží při ukládání sankce fyzické osobě. Osobní a majetkové poměry podnikajících fyzických osob obecně posuzovány nejsou; při ukládání sankce je však mimo jiné postupováno s přihlédnutím k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem tak, aby sankce nebyla pro dopravce likvidační. Žalobkyně však v průběhu řízení neposkytla žádné relevantní informace, na jejichž základě by bylo možno její finanční situaci posoudit.

35. Žalovaný konečně odmítl také námitku, že mělo být přihlédnuto také k délce správního řízení. Uvedl, že není sporu o tom, že některé principy Úmluvy dopadají také na přestupkové řízení, avšak dle žalovaného nebyla v posuzovaném případě délka řízení zjevně nepřiměřená. V řízení o přestupcích dle přestupkového zákona však byla na rozdíl od předchozí právní úpravy stanovena jednotná pravidla běhu promlčecích lhůt, tj. každé řízení musí být pravomocně rozhodnuto do tří, resp. pěti let. Nedodržení pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí dle správního řádu nezakládá žalobkyní tvrzenou nepřiměřenou délku řízení a neporušuje právo na spravedlivý proces. Žalobkyně spáchala přestupek 27. 10. 2017, dne 18. 3. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a 11. 3. 2019 pak napadené rozhodnutí. Závěrem konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, žalovaný se dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně a snížil pokutu tak, aby odpovídala závažnosti protiprávního jednání a vyšším pokut v relevantním období.

IV. Ústní jednání před soudem

36. Při ústním jednání před soudem konaném dne 16. 12. 2021 setrvaly obě strany na svých procesních stanoviscích. Právní zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na svůj přednes, který učinil při ústním jednání ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 54/2019, které se konalo dne 16. 12. 2021 od 9:00 hod.
37. Žalovaný při jednání uvedl, že v této věci se jedná o případ, který je skutkově obdobný případu vedenému u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 54/2019. Nyní posuzovaná věc se však liší v tom, že se žalobkyně dopustila jednoho přestupku navíc, což mělo za následek mírně odlišnou sankci.
38. Soud při jednání zamítl návrhy žalobkyně na doplnění dokazování, neboť shledal, že o žalobě lze rozhodnout na základě důkazů provedených v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
40. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
41. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě dopravce je povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před

zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).

42. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.
43. Podle § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení.
44. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud proto ověřil jejich tvrzení o něm ze spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
45. Soud předesílá, že v minulosti rozhodoval ve skutkově obdobných věcech o obsahově totožných námitkách, které uplatnili jiní žalobci zastoupení stejným právním zástupcem. Soud po posouzení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že není důvod se od svých předchozích rozhodnutí odklánět, a z tohoto důvodu částečně, s přihlédnutím ke specifikům nyní projednávané věci, přejal závěry ze svých předcházejících rozhodnutí, na které bude pro úplnost odkazovat.
46. Soud předně přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod **prvním žalobním bodem**, v nichž žalobkyně poukazovala na nesprávné posouzení právní otázky, pokud jde o právní kvalifikaci skutků, jichž se měla dopustit. Obdobnou námitku soud v minulosti řešil i ve věcech jiných žalobců, kteří byli taktéž shledáni vinnými z přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě. V rozsudcích ze dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54 a 9 A 155/2019-41 soud dospěl k závěru o nedůvodnosti totožné žalobní námítky a ani nyní neshledal důvody se od těchto závěrů odklonit.
47. Žalobkyně stavěla svou žalobní obranu na tvrzení, že se nemohla dopustit porušení zákonných ustanovení upravujících „klasickou“ taxislužbu, protože vykonávala pouze přepravu na základě předchozí smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a nemůže jí tedy být uložena sankce za porušení povinnosti, která se na její jednání nevztahuje. Je toho názoru, že správní orgány obou stupňů na ni nesprávně nahlíží jako na „klasického“ taxikáře, ačkoliv ze způsobu objednání přepravy a jejího poskytnutí je zjevné, že se jednalo o přepravu na základě předchozí smlouvy. Žalobkyně popisovala důvody, pro které byla přesvědčena o tom, že se v posuzovaném případě jednalo tzv. smluvní přepravu v režimu ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Žalobní argumentaci pak v rámci tohoto námitkového okruhu doplnila rozбором povahy smlouvy o přepravě uzavřené mezi cestujícími a dopravcem za zprostředkování společností Uber ve prospěch žalobkyně jako dopravce a rovněž zevrubným popisem průběhu kontraktačního procesu, včetně poukazu na možnost uzavření smlouvy o přepravě ve prospěch třetího.
48. K této argumentaci soud úvodem podotýká, že se problematikou charakteru služeb poskytovaných prostřednictvím aplikace Uber opakovaně zabýval např. v rozsudcích ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017 - 39 a č. j. 10 A 158/2017 - 37, či ze dne 18. 5. 2020, č. j. 9 A 117/2018 - 49. I tyto rozsudky jsou relevantní pro nyní posuzovanou věc a soud rovněž neshledává důvodu se od závěrů v nich vyslovených odchylovat. V následující

argumentaci z nich proto v dále naznačeném rozsahu vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.

49. Ve výše označených rozhodnutích soud poukazoval na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 10 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136, v němž Nejvyšší správní soud sice o povaze přepravy přes aplikaci UBER konečným způsobem nerozhodl, zaujal ovšem v tomto směru důležité stanovisko, že *„[p]řeprava osob uskutečněná řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamená to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak.“* Tentýž soud pak pokračoval, že *„[m]ěstský soud tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevypovídají. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci.“* (podtržení doplněno městským soudem). Jinými slovy řečeno, z citovaného rozsudku plyne, že pokud faktická povaha činnosti žalobkyně naplňovala činnost taxislužby, musela se řídit zákonem stanovenými pravidly pro výkon taxislužby.
50. K tomu lze doplnit, že charakterem služeb spojených s využíváním aplikace Uber se v minulosti opakovaně zabýval i Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“), a to např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C - 434/15 Asociación Profesional Elite Taxi proti Uber Systems Spain SL, v němž SDEU pod bodem 39 uvedl, že *„zprostředkovatelská služba společnosti Uber spočívá na výběru neprofesionálních řidičů využívajících vlastní vozidla, jimž tato společnost poskytuje aplikaci, bez níž by tito řidiči neposkytovali přepravní služby, a osoby, které se potřebují přemístit po území města, by nevyužily služeb uvedených řidičů. Společnost Uber má navíc rozhodující vliv na podmínky služeb poskytovaných takovými řidiči. Pokud jde o posledně uvedený aspekt, zdá se zejména, že Uber prostřednictvím stejnojmenné aplikace stanovuje přinejmenším maximální cenu přepravy, že tuto cenu od zákazníků inkasuje, aby z ní následně část vyplatila neprofesionálnímu řidiči vozidla, a že vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů, jakož i chování posledně uvedených, která může případně vést k jejich vyloučení.“*
51. SDEU v tomto rozsudku potvrdil, že přepravní služby zprostředkovávané společností Uber nepatří pod rozsah článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie, na něž se vztahuje zásada volného pohybu služeb, nýbrž spadají do režimu článku 58 odst. 1 této Smlouvy (jedná se o „služby v oblasti dopravy“). Zároveň však – což je pro nynější věc podstatné – z tohoto rozsudku jednoznačně vyplývá, že splňuje-li žalobkyní poskytnutá přepravní služba navázaná na předchozí zprostředkování přes aplikaci Uber parametry výkonu taxislužby podle zákona o silniční dopravě, nebrání právo EU použití těchto vnitrostátních předpisů na projednávanou věc. Vzhledem k závěrům vysloveným v tomto rozsudku SDEU lze totiž říci, že služba Uber se skládá ze dvou částí, a to ze zprostředkování dopravy pomocí mobilní aplikace, jež je následováno samotnou dopravou poskytovanou jednotlivými řidiči; tyto dvě činnosti od sebe nelze oddělit. Provozovatel služby Uber pak kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, za dopravce obznamuje cestujícího s výší jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci

cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To vše je podle názoru soudu důkazem o velmi propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišného od dopravce do přepravy vozidly jednotlivých řidičů včetně žalobkyně, kteří jsou tak pouze vykonavateli smluvených jízd k požadavku zákazníka a zcela bez ohledu na přepravní potřeby samotného dopravce. V tomto směru tak aplikace Uber přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou.

52. Z judikatury SDEU lze také dovodit, že výše uvedené závěry je možno aplikovat rovněž v řízeních trestní povahy. SDEU totiž v rozsudku ze dne 10. 4. 2018 ve věci C-320/16 Uber France SAS výslovně připustil možnost aplikace sankčních ustanovení vnitrostátního práva pro situace, v nichž samotné přepravní jízdě předchází zprostředkování pomocí elektronické aplikace.
53. Jelikož žalobkyně přepravu poskytla právě na základě zprostředkování (objednání) přes aplikaci UBER, jsou uvedená obecná východiska na její případ plně přenositelná. V projednávané věci se jeví jako zcela zřejmé, že žalobkyně jako dopravce poskytovala po elektronickém zprostředkování společností Uber samotnou přepravní službu pro zákazníky, a to zcela dle jejich přepravní potřeby, čili bez ohledu na přepravní potřebu samotné žalobkyně, přičemž tak činila za úplatu.
54. Žalobkyně zaměřila svou žalobní obranu na to, že jí poskytovaná služba byla službou podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, tedy službou přepravy poskytované na základě předchozí písemné smlouvy.
55. Soud připomíná, že v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o silniční dopravě se uvádí, že tento zákon upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie podmínky provozování silniční dopravy silničními motorovými vozidly prováděné pro vlastní a cizí potřeby za účelem podnikání, jakož i práva a povinnosti právnických a fyzických osob s tím spojené a pravomoc a působnost orgánů státní správy na tomto úseku. Podle odstavce 4 téhož ustanovení zákona o silniční dopravě se pak tento zákon nevztahuje na provozování silniční dopravy pro soukromé potřeby fyzické osoby - provozovatele vozidla, členů jeho domácnosti a jiných osob, pokud není prováděna za úplatu.
56. Zákon o silniční dopravě upravuje rovněž podmínky poskytování taxislužby, za niž podle § 2 odst. 9 považuje osobní dopravu pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.
57. Z ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě plyne, že dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Podle odstavce 2 věty první uvedeného ustanovení dopravce při provozování taxislužby nesmí použít vozidlo taxislužby, které pro něj není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
58. Podle § 21 odst. 3 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o silniční dopravě je dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, povinen zajistit, aby při nabízení nebo

poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlo taxislužby bylo viditelně a čitelně označeno 1. střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně a 2. jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby.

59. Podle § 21 odst. 3 písm. d) bodu 1 zákona o silniční dopravě je pak dopravce v takovém případě současně povinen zajistit, aby vozidlo taxislužby bylo vybaveno měřicí sestavou taxametru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna.
60. Porušením těchto povinností může dojít k naplnění znaků skutkové podstaty přestupků podle § 35 odst. 1 písm. e) a podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě.
61. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě je dopravce povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).
62. Soud k námitkám žalobkyně založeným na argumentaci akcentující poskytování smluvní přepravy v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě předesílá, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
63. Soud k těmto dílčím námitkám dále uvádí, že žalobkyně při jejich konstrukci de facto zcela ignorovala skutečnost, že se obdobnými námitkami zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě nereagovala na závěry, které žalovaný k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám žalobkyně vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nereflektovala, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že se v žalobě omezila na shora reprodukováné námitky, aniž by reagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.
64. Soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v té míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31). Pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž

již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). Soud s přihlédnutím k uvedeným judikатурním východiskům situace uzavírá, že se plně ztotožnil s argumentací, kterou v návaznosti na odvolací námitky žalobkyně uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se v právě řešeném rozsahu ve všem podstatném překrývají s žalobkyní uplatněnými odvolacími námitkami.

65. Soud proto pouze opakuje, že pro posouzení, zda byla přeprava poskytnuta v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, je rozhodné, zda mezi objednatelem a žalobkyní došlo k uzavření předchozí písemné smlouvy, zda tato smlouva byla či nebyla uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy a zda obsahovala povinné zákonné náležitosti. Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 27. 10. 2017 cestující uzavřeli smlouvu o přepravě prostřednictvím aplikace Uber, kdy jim až před samotnou přepravou byla známa osoba řidiče, vozidlo a cenové rozpětí ceny za přepravu. Smlouva o přepravě před jejím započítáním tedy nesplňovala náležitosti stanovené zákonem o silniční dopravě, a proto se ani z tohoto důvodu nemohlo jednat o smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. V době realizace kontrolní přepravy totiž nebyla při uskutečnění objednávky přes aplikaci Uber cestujícím známa druhá smluvní strana, neboť identifikace dopravce, jeho obchodní jméno, sídlo a IČO se dozvěděli až prostřednictvím následně obdržené faktury, kterou si museli sami aktivně stáhnout ze svého uživatelského účtu. Stejně tak cestujícím nebyla před uskutečněním jízdy známa konečná výše ceny, ale pouze její odhad. Soud na tomto místě dává za pravdu správním orgánům, že údaje o ceně a dopravci jsou jednou ze základních náležitostí smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť pokud není vozidlo příslušným způsobem označeno a vybaveno taxametrem, je nezbytné, aby byla cena jízdného předem smluvně stanovena a rovněž bylo známo, který dopravce přepravu realizuje. Jen tímto způsobem je cestujícím zaručena odpovídající právní jistota.
66. Žalobkyně tak při poskytnutí přepravy nerespektovala podmínky stanovené v § 21 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť smlouva byla v rozporu s tímto ustanovením uzavřena bezprostředně před uskutečněním přepravy a neobsahovala nezbytné náležitosti. Žalobkyně sice v žalobě tvrdí, že písemná smlouva byla v elektronické podobě uložena v rámci aplikace Uber (na úložišti), tedy se v souladu s § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nacházela ve vozidle v průběhu přepravy. K tomu soud uvádí, že smlouva splňující veškeré požadavky zákona dle § 21 odst. 4 před samotnou jízdou nebyla uzavřena, neboť údaje o konečné ceně a dopravci se cestující dozvěděli až po jejím uskutečnění. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobkyně v průběhu celého správního řízení ani v podané žalobě či při ústním jednání nenavrhla provedení důkazu jí tvrzenou smlouvou. Neunesla tak důkazní břemeno ohledně svého tvrzení o uzavření písemné smlouvy, neboť neprokázala, že by předchozí písemná smlouva, splňující požadavky dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, byla, byť elektronicky, s cestujícími uzavřena, a to navzdory skutečnosti, že bylo její povinností mít vozidlo touto smlouvou vybaveno.
67. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, č. j. 9 A 155/2019-41, soud „nezpochybňuje, že předchozí písemnou smlouvu bylo možné uzavřít v elektronické formě, ovšem jak uvedeno výše, taková smlouva ve věci žalobce nevznikla. V této souvislosti lze odkázat i na Memorandum o porozumění při zajišťování přepravních služeb na území České republiky, na něž se žalobce v průběhu řízení odvolával. V memorandu společnost Uber mj. deklarovala svou ochotu a připravenost přizpůsobit své podnikání zákonu o silniční dopravě a

provést změny v mobilní aplikaci Uber tak, aby odpovídala tzv. smluvnímu režimu dle § 21 odst. 4 téhož zákona. Memorandum bylo přijato dne 30. 4. 2018, tedy až po dni spáchání projednávaných přestupků, z čehož lze podpůrně dovodit, že ke dni spáchání přestupků mobilní aplikace Uber těmto požadavkům nevyhovovala. Pro úplnost soud uvádí, že nová zákonná pravidla pro poskytování přepravy na základě aplikace Uber byla do zákona o silniční dopravě zavedena novelou č. 115/2020 Sb., i ta však zachovala povinnost sdělit objednateli ještě před objednáním přepravy konečnou cenu za tuto přepravu a dále údaje o dopravci, kterými jsou jeho jméno a příjmení, obchodní firma nebo název, adresa sídla a identifikační číslo. V aktuálně účinném znění zákona o silniční dopravě jsou tedy pro dopravce využívající aplikaci Uber tyto povinnosti stanoveny zcela výslovně.“

68. Ze shora uvedených důvodů (neuzavření smlouvy s náležitostmi dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě) se soud nezabýval odkazy na ustanovení občanského zákoníku uváděnými žalobkyní na podporu jejího tvrzení o předpokladech pro uzavření smlouvy obecně.
69. Pokud žalobkyně poukazovala na shora zmíněná usnesení Vrchního soudu v Olomouci, tyto judikáty byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, podle něhož *„přeprava osob skutečně řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamena to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak“. A dále „městský soud tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevytvářejí. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci“.*
70. Za daného skutkového stavu soud přisvědčil žalovanému, že přeprava realizovaná prostřednictvím aplikace Uber svým charakterem odpovídala poskytnutí taxislužby ve smyslu § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Obdobný závěr vyplývá z rozhodovací praxe zdejšího soudu. Podle rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 158/2017-37 *„aplikace Uber toliko s cílem provozní úspory přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplaty odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturaci samotného jízdného podle skutečných podmínek parametricky cenotvorně ovlivňujících výslednou cenu. (...) Nebyla-li žalobcem poskytnutá přeprava spolujízdou, nýbrž představovala úplatně poskytnutou přepravní službu povahy taxislužby, v níž úlohu dispečinku plnila aplikace organizátora celého systému přepravy UberBlack, musela z povahy věci podléhat zákonné úpravě taxislužby tak, jak ji pro všechny dopravce jednotně stanovil zákon o silniční dopravě“.*
71. Na povinnosti respektovat § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě nic nemění ani to, že žalobkyně měla vozidlo evidováno jakožto vozidlo bez taxametru. Žalovaný se obdobnou odvolací námitkou obsáhle zabýval na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí a k této skutečnosti přihlédl, jestliže mj. uvedl, že *„Pokud smlouva neobsahuje povinné náležitosti*

nebo smlouva nebyla vůbec uzavřena, nemůže dopravce nárokovat uplatnění výjimky stanovené § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě a na dopravce je nahlíženo jako na provozovatele „klasické“ taxislužby s veškerými požadavky, a to i přestože bylo Vozidlo zapsané v evidenci vozidel taxislužby jako vozidlo bez taxamtru. Výjimka podle § 21 odst. 4 zákona z povinností provozovatelů „klasické“ taxislužby byla zamýšlena především pro situace, u nichž nezávisí cena na ujeté vzdálenosti a jedná se o přepravu domluvenou předem. Míří hlavně na situace pronájmu luxusních vozidel na předem pořádané příležitosti, kdy si dopravce a zákazník písemně a v časovém odstupu dojednávají podmínky přepravy při dodržení povinných náležitostí smlouvy, formy smlouvy a doby uzavření smlouvy, přičemž podle občanského práva musí být zřejmé, kdo jsou dotčené smluvní strany a kdo smlouvu uzavřel.“ Soud dále pro stručnost uvádí, že prohlášení dopravce dle § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě má povahu čestného prohlášení o tom, že vozidlo bude užíváno výhradně pro přepravy na základě předchozích písemných smluv. Samotné prohlášení ale nezaručuje, jaký typ přepravních služeb bude dopravce skutečně poskytovat. Pokud tedy dopravce poskytne přepravu, která svým charakterem odpovídá „klasické“ taxislužbě, vztahují se na něj povinnosti stanovené v § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě a při jejich nerespektování se dopustí příslušných přestupků. Žalobkyně byla proto za vytýkané delikty potrestána právem, neboť pro uplatnění výjimky z označení a vybavení vozidla dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nebyly splněny zákonem stanovené předpoklady.

72. Pro úplnost soud ve vztahu k uvedenému okruhu námitek odkazuje na závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí v reakci na obsahově obdobné odvolací námitky přesvědčivě popsal důvody, pro které uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro podřazení žalobkyní poskytované služby pod smluvní přepravu dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje, neshledává důvodu se vůči nim jakkoli vymezovat a v podrobnostech na ně pro stručnost odkazuje. Současně poukazuje na výše jednoznačně učiněné závěry ohledně charakteru žalobkyní poskytnuté přepravní služby jako taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, byť tato taxislužba byla novátorským způsobem administrativně procesovaná prostřednictvím elektronického rozhraní provozovaného jinou osobou. Všechny tyto zákonné znaky taxislužby totiž byly v posuzovaném případě s ohledem na shora vyložené závěry nade vší pochybnost naplněny.
73. Soud pro úplnost podotýká, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Soud s ohledem na shora uvedené závěry nebyl povinen

Shodu s prvopisem povrzuje V. P.

vypořádat se se všemi dílčími subnámitkami týkajícími se především kontraktačního procesu ve vztahu ke smlouvě o přepravě dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, neboť jejich posouzení by nemohlo ze shora vyložených důvodů nic změnit na výše vyložených závěrech.

74. Důvodnými soud neshledal ani námitky obsažené v **druhém žalobním bodě** týkající se protokolu o kontrole a povinnosti vyslechnout kontrolující osobu. Také těmito námitkami se soud v minulosti opakovaně zabýval, přičemž na dříve vyslovených názorech setrvává (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2020, č.j. 10 A 190/2019 – 50 nebo ze dne 5. 10. 2020, č.j. 10 A 187/2019 – 51), Soud nepochybně, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu. Tím spíše je nutno uvedenou zásadu dodržovat v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost veden přitom v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací, charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední. Jinými slovy, je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním. Uvedené závěry jsou platné i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola. V těchto případech bude základní a stěžejní důkaz představovat kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění, aniž by bylo potřeba takto zjištěný skutkový stav, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 10. 2015, č.j. 5 Ads 92/2015 – 24, nebo ze dne 31. 7. 2019, č.j. 6 As 29/2019 – 32) plyne, že protokol o kontrole je možné pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.
75. Pokud nebyly skutkové poznatky plynoucí z protokolu o kontrole a jeho příloh zpochybněny, nebránilo nic správnímu orgánu I. stupně vyjít z jeho obsahu v rámci posuzování rozhodných skutkových otázek i v navazujícím správním řízení. Soud považuje za stěžejní, že protokol o kontrole a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy, včetně skutkových okolností rozhodných pro navazující právní závěry. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně tyto závěry nijak konkrétně nepochybnila v tom směru, že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky nedopovídaly skutečnosti. Žalobkyně svou procesní obranu směřovala toliko do roviny právní, nikoliv skutkové. Správní orgány nemusí v každém případě bezpodmínečně vyslechnout pracovníky kontrolního orgánu či jiné osoby, které zjistily určité jednání. Takový postup je namístě jen v těch případech, kdy je skutkový děj výrazně zpochybňován a mohou tak být dány důvodné pochybnosti o průběhu daného jednání. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně nepochybil, pokud dokazování dále nedoplňoval a nepřistoupil k výsledku kontrolující osoby zmiňovanému žalobkyní teprve v žalobě. Správní orgány přitom vycházely nejen z protokolu o kontrole, ale i z fotodokumentace na CD, rozpisu jízdného a faktury o přepravě č. AEJQXASC-03-2017-0002160 na částku 272,54 Kč (viz strana 2 prvostupňového rozhodnutí a správní spis). Navíc ani v žalobě nebyla námitka neprovedení výsledku kontrolující osoby nijak blíže rozvedena. Žalobkyně neuvedla žádné

okolnosti, které by měly z jejího výsledku nově vyplynout a které by měly vliv na vydané rozhodnutí. Za této situace nelze danou námitku považovat za důvodnou.

76. Ve **třetím žalobním bodě** žalobkyně namítala nedodržení zásady *ne bis in idem*, neboť měla být dvakrát postihnuta za tentýž skutek. I v této části soud musí konstatovat, že se totožnou námitkou (byť v jiných věcech) v minulosti opakovaně zabýval, přičemž v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54 dospěl k jednoznačnému závěru, že tato námitka není důvodná. Stejně tak na danou věc nahlížel Městský soud v Praze i v rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41. Vzhledem k tomu, že co do skutkové části je nyní projednávaná věc *de facto* totožná a soud neshledal ani žádné jiné důvody, pro které by se měl od svých dřívějších závěrů odchýlit, vycházel z výše odkazovaných rozsudků a jejich odůvodnění.
77. Se zřetelem k tomu, že v obecné rovině není otázka použitelnosti zásady zákazu dvojího postihu v téže věci i v řízení o přestupcích mezi účastníky spornou, soud toliko stručně připomíná závěry vyslovené v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25, v němž Nejvyšší správní soud přehledně shrnul východiska posuzování překážky dvojího postihu za stejný skutek. Konstatoval, že *„zásada ne bis in idem – tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin – je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, podle něž „[n]ikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu“. Ačkoliv uvedená ustanovení hovoří pouze o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech, jak opakovaně potvrdil Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, čj. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 1. 2012, č.j. 1 As 125/2011-163).“*
78. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku vyjádřil i k samotnému jádru argumentace žalobkyně, která poukazovala na to, že judikturní praxe ESLP zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (*identical facts, mêmes faits*), a zdůrazňovala, že ve světle této rozhodovací praxe je pojem „totožnost skutku“ třeba vyložit nejen ve smyslu trestněprávním (dovozovaném v České republice), ale také, a to především, s ohledem na pojem vykládaný ESLP, který je poněkud odlišný. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25 k předestřeným otázkám uvedl, že *„článek 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě ani žádné jiné ustanovení Úmluvy nijak blíže nespecifikuje totožnost činu („idem“). Evropský soud pro lidská práva proto přistoupil ke sjednocení své vnitřně rozporné judikatury k dané otázce rozsudkem velkého senátu ze dne 10. 2. 2009, Zolotukhin proti Rusku, stížnost č. 14939/03, Reports 2009, v němž po shrnutí judikturních linií odmítl přístup vycházející z právní kvalifikace deliktu s tím, že takový přístup je příliš restriktivní vůči právům jednotlivce. Podle Evropského soudu pro lidská práva tak čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (srov. zejména body 81 a 82 citovaného rozsudku)“.*
79. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„jak je třeba ve světle rozsudku Zolotukhin proti Rusku přistupovat k výkladu zásady ne bis in idem, vymezil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 1 As 125/2011-163. Vycházel přitom z české trestněprávní doktríny, která tradičně při interpretaci uvedeného pojmu za podstatu skutku považuje právně relevantní jednání*

pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je tedy následek významný z hlediska (trestního) práva a rozlišuje mezi skutkem de facto a skutkem de iure. Skutek de facto představuje skutkový děj, zahrnující skutkové okolnosti konkrétního případu „tak jak se stal“, bez ohledu na jejich trestněprávní relevanci. Skutkem de iure je naopak souhrn trestněprávně relevantních skutečností odlišitelný od jiného skutku de iure téhož pachatele. Při posuzování totožnosti skutku je pak určující skutek de iure. Nejvyšší správní soud se k tomuto trestněprávnímu pojetí jednoty skutku v citovaném rozsudku přiklonil, ačkoliv velký senát Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku Zolotukhin proti Rusku uvedl, že při posuzování zásady ne bis in idem odmítá přístup kladoucí důraz na právní kvalifikaci deliktu, Nejvyšší správní soud přesto za rozhodný komparátor pro stanovení prvku idem považuje skutek de iure“ (pozn.: podtržení doplněno). Nejvyšší správní soud doplnil, že „k obdobným závěrům ...dospěl v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, č. 9 As 67/2010-74, v němž se rovněž zabýval výkladem rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Zolotukhin proti Rusku. Na jeho podkladě konstatoval, že stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o uplatnění zásady ne bis in idem“ (pozn.: podtržení doplněno).

80. V návaznosti na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavřel, že „z uvedených závěrů vyplývá, že čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý trestný čin (včetně deliktu trestněprávní povahy), pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku. Podstatou skutku je přitom právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. K tomu, aby bylo možné postihnout pachatele na základě totožného jednání za dva různé delikty, nestačí samotná existence dvou formálně odlišných skutkových podstat deliktu. Teprve odlišnost v právně významném následku jednání zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení“ (pozn.: podtržení doplněno).
81. Soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchylovat a pro stručnost na ně ve zbytku odkazuje.
82. Vycházejí z uvedených závěrů, nemohl soud žalobkyni přisvědčit v tom, že by byla v nyní posuzované věci nepřipustně opakovaně postihnuta za tentýž skutek. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 2. 2018, č. j. MHMP 315597/2018 byla žalobkyni podle § 16 odst. 4 písm. a) a b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, a to za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách. Žalobkyně byla tedy v daném případě postihnuta za skutek spočívající v účtování vyšší než maximální dovolené ceny, resp. za porušení povinnosti při označování zboží cenami, spočívající v neoznačení vozidla právními předpisy požadovanými údaji, kterými mělo dojít k právně relevantnímu následku v podobě poškození zákonem chráněných zájmů v oblasti regulace cen.
83. Jakkoli se měla žalobkyně uvedených jednání dopustit v rámci přepravy poskytované tentýž den, týměž vozidlem a na téže trase, tedy jednáním v místní a časové souvislosti s jednáními, za něž byla postihnuta v nyní posuzované věci (jednání spočívající v opomenutí označit vozidlo taxislužby povinnými náležitostmi a vybavit jej měřicí sestavou taxamtru, kdy cestující nebyl informován o osobě dopravce, se kterým jako zákazník vstupuje do jednání o přepravě, byla ztížena identifikace vozidla pro kontrolní orgány a v důsledku

absence taxametry nebyl zaznamenán skutečný průběh přepravy, čímž mělo dojít k právně relevantnímu následku v podobě poškození zákonem chráněného zájmu na řádném výkonu daného segmentu podnikatelské činnosti, v daném případě přepravních služeb poskytovaných formou taxislužby), tyto skutky se nikoli nepodstatně odlišují v rozhodných okolnostech, a to jak v části samotných jednání žalobkyně, tedy projevů její vůle ve vnějším světě, tak především v podobě jejich právně relevantních následků.

84. Za této situace a ve světle závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve shora zmíněném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 – 25 nebylo možné přisvědčit žalobkyni, že byla v nyní posuzované věci opakovaně postihnuta za tentýž skutek. Správní orgány tedy svým postupem neporušily pravidla vyplývající z čl. 40 odst. 5 Listiny ani z čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. 74.
85. Ve **čtvrtém žalobním bodu** žalobkyně namítla, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nelze dovozovat, že by správní orgány ukládající tresty za porušení zákona o cenách a zákona o silniční dopravě neměly možnost zjistit, že v této věci probíhá více řízení, přičemž se odmítl vyjádřit k odvolacím námitkám ohledně přiměřenosti sankce, nadto za situace, kdy žalobkyni byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 2. 2018, č. j. MHMP 315597/2018 uložena sankce ve výši 50 000 Kč za porušení zákona o cenách, přičemž toto jednání mělo vyplývat ze stejného skutkového základu. Žalobkyně doplnila, že v daném případě je postihována za jeden skutkový základ sankcemi ve výši 83 000 Kč a ve výši 50 000 Kč a správní orgán ani v jednom z rozhodnutí nezohlednil jejich vzájemnou korelaci, přestože se jedná o sbíhající se přestupky. Správní orgány tak opomíjí, že žalobkyně je fakticky trestána sankcí ve výši 133 000 Kč.
86. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyně sice v odvolání na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 2. 2018, č. j. MHMP 315597/2018 odkázala a přiložila jej, neuvedla však, zda toto rozhodnutí již nabylo právní moci či nikoliv.
87. Správní orgány nepochybily, pokud při stanovení výše pokuty dle zákona o silniční dopravě nepřihlédly k pokutě, která byla žalobkyni uložena za porušení cenových předpisů. Je tomu tak proto, že v souladu s § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky tato povinnost dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud o více skutcích nebylo rozhodnuto ve společném řízení, ač tomu tak být mohlo. Společné řízení přitom v souladu s § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky má být vedeno tehdy, pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán. V těchto případech má správní orgán povinnost vzít v potaz správní trest uložený v jiném řízení a v souladu s absorpční zásadou uložit za oba přestupky souhrnný trest. V projednávané věci však taková situace nenastala, neboť žalobkyně se dopustila přestupků týkajících se různých oblastí veřejné správy, k jejichž projednání je ve druhém stupni příslušný odlišný správní orgán (Ministerstvo dopravy a Ministerstvo financí). Soud nepopírá, že pokuty uložené v rámci jiných řízení mají dopad na majetkovou situaci žalobkyně, a proto by k této skutečnosti správní orgány v zásadě měly přihlídnout při zhodnocení majetkových poměrů delikventa a možného likvidačního účinku pokuty, to by však žalobkyně musela v průběhu správního řízení tuto skutečnost namítnout a svou povinnost hradit pokutu z jiného řízení doložit. Žalobkyně však tímto způsobem nepostupovala, a proto nelze vyčítat správním orgánům, že k pokutě uložené za porušení cenových předpisů nepřihlédly (totožně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, č. j. 14 A 140/2019-36).

88. K tvrzení žalobkyně o nepřiměřené výši pokuty soud dále v podrobnostech poukazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve znění změn provedených napadeným rozhodnutím, v němž žalovaný na straně 7 až 9 určil výši sankce za protiprávní jednání s přihlédnutím k pravidlům dle § 37 až 41 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný přitom uložil sankci za nejprísněji trestný přestupek a přihlédl k asperační zásadě (strana 8 napadeného rozhodnutí). Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného se zkrácení práv žalobkyně použitím asperační zásady nepodává.
89. Z rozhodnutí obou správních orgánů je zcela zřejmé, že při zvažování výše pokuty přihlédly k obecné společenské škodlivosti jednotlivých přestupků a jejich negativním následkům jak pro spotřebitele, tak pro konkurující dopravce (srov. strany 7 až 9 a napadeného rozhodnutí a strany 4 až 6 prvostupňového rozhodnutí). Jako přítěžující okolnost hodnotily to, že dopravci provozující taxislužbu prostřednictvím aplikace Uber jsou opakovaně a dlouhodobě upozorňováni na to, že mají povinnost splnit veškeré zákonné požadavky vztahující se k provozování taxislužby, přesto však nadále zásadně porušují zákon o silniční dopravě (strana 9 napadeného rozhodnutí). Zohlednily, že žalobkyně zajistila, aby bylo vozidlo evidováno v evidenci vozidel taxislužby a aby byl řidič držitelem oprávnění řidiče taxislužby (strana 9 napadeného rozhodnutí). Nadto žalovaný korigoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně snížením pokuty ze 150 000 Kč na 83 000 Kč, neboť shledal, že tato částka je přiměřenou a odpovídá výši ukládaných pokut za porušení povinnosti stanovené § 9 odst. 2 písm. a) bod 2, § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 a 2 a § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě při provozování taxislužby v Praze.
90. S ohledem na výše uvedené lze shrnout, že sankce byla žalobkyni uložena v souladu se zákonnými kritérii vyjádřenými v § 37 až § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky a při určení výše pokuty bylo přihlédnuto ke specifickým daného případu.
91. Ohledně námítky poukazující na nepřihlédnutí k majetkovým poměrům žalobkyně a likvidačnímu dopadu pokuty soud znovu poukazuje na zevrubné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve vztahu ke konkrétnímu skutkovému stavu na straně žalobkyně. Soud k tomu nemá, co by dodal a odkazuje hodnocení obdobné odvolací námítky žalobkyně na straně 9 napadeného rozhodnutí. Pro úplnost uvádí, že povinnost přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41).
92. Soud neshledal, že by v nyní projednávané věci vyplývala nějaká indicie o osobních či majetkových poměrech, která by nasvědčovala, že by žalobkyni mohla výše pokuty existenčně zasáhnout. Žalobkyně v průběhu celého správního řízení ani v řízení před soudem nekonkretizovala, z jakého důvodu by pro ni uložená pokuta mohla mít likvidační účinek, a své majetkové poměry nijak nedoložila. Správní orgány proto nepochybily,

pokud tuto otázku posoudily odhadem a své úvahy doplnily o odkaz na relevantní judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu.

93. Pokud by žalobkyni skutečně tížila likvidační výše pokuty, jistě by se snažila své majetkové poměry prokázat. Soud přisvědčuje žalovanému, že nahlížeje touto optikou nelze považovat (žalovaným sniženou) pokutu ve výši 83 000 Kč uloženou žalobkyni za dané přestupky za likvidační. Tento závěr rovněž podporují rozsudky Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 3. 6. 2015 č. j. 6 As 266/2014-41), dle nichž i vyšší pokuta uložená dopravci – fyzické osobě nemá likvidační účinek.
94. Tvrzení žalobkyně o likvidační výši pokuty nemůže omlouvat její deliktní jednání. Smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně nelze chápat tak, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, a zamezit tak získání konkurenční výhody na úkor ostatních subjektů působících na totožném trhu, které povinnosti uložené zákonem respektují.
95. Důvodem pro snížení pokuty nemohla být ani žalobkyní tvrzená nepřiměřená délka řízení. Lze přisvědčit tomu, že správní řád v § 71 odst. 3 stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí. Jedná se nicméně o lhůty pořádkové, jejichž nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nedotýká se hmotných práv účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení těchto lhůt a priori nemůže vést ke zmírnění sankce, která je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost dané věci. Pro úplnost soud uvádí, že se v nyní projednávané věci ani nejedná o výrazně nepřiměřenou délku řízení, neboť žalobkyně se vytýkaného jednání dopustila dne 27. 10. 2017, námitky proti protokolu o kontrole uplatnila dne 8. 11. 2017, řízení bylo zahájeno dne 15. 1. 2018, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 3. 2018 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 11. 3. 2019, přičemž téhož dne nabylo právní moci.
96. Nejvyšší správní soud v tomto směru již v minulosti potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, dle nichž *„Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro*

ukládání trestů v trestním řízení.“ Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchýlovat.

97. S ohledem na shora uvedené soud posoudil návrh žalobkyně na moderaci výše uložené pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Z toho důvodu v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.
98. Žalobkyni byla v projednávané věci uložena pokuta nedosahující ani 1/5 maximálně možné výše uložené sankce. Pokuta nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Soud ji nepovažuje za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Zákonem stanovené podmínky pro její snížení či dokonce upuštění od jejího uložení proto nejsou splněny. Soud o využití moderačního práva uvažil po provedeném přezkumu na podkladě shora popsanych skutkových zjištění a právního posouzení správními orgány obou stupňů, jejichž závěry považuje za vyčerpávající a souladné se zákonem, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyni nebyla uložena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši. Soud si byl vědom závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, a proto se zabýval novelou zákona o silniční dopravě účinnou od 1. 7. 2020 (provedenou zákonem č. 115/2020 Sb.), již došlo k liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k nejčastěji používaným mobilním aplikacím (i aplikace Uber), nicméně pro žalobkyni příznivější úpravu za shora popsaného skutkového stavu však neshledal (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41 či dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54).

VI. Závěr a náklady řízení

99. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalobkyně se prokazatelně dopustila porušení zákona o silniční dopravě, za což jí byla uložena přiměřená pokuta ve výši odpovídající pokutám ukládaným za obdobné skutky spáchané v obdobném čase, přičemž nebylo prokázáno, že by tato pokuta měla mít pro žalobkyni likvidační charakter. Soud v řízení neshledal ani žalobkyní namítaná procesní pochybení a ztotožnil se s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný v potřebném rozsahu vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně.
100. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
101. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 16. prosince 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu